

2525

2525

Het lichtend pad

Rob Kiekens

Schrijver: Rob Kiekens
Omslagontwerp: Rob
ISBN 978-94-0216-6224
© 2017 Rob Kiekens

'Alle mensen worden vrij en gelijk in waardigheid en rechten geboren. Zij zijn begiftigd met verstand en geweten, en behoren zich jegens elkander in een geest van broederschap te gedragen.' (Artikel 1, Universele Verklaring Rechten van de Mens.)

'Alle dieren zijn gelijk, maar sommige dieren zijn gelijkere dan andere.' (G. Orwell)

Alle mensen worden geboren met wisselende doses verstand en aanleg tot het vormen van een geweten.

Mensen blijven ook gelijkaardig, en 'de geest van broederschap' is vaak een verhaal van Kaïn en Abel, nog steeds, niet minder dan in de prehistorie.

(D. Trethcarev)

WAARSCHUWING.

Dit boek kan woorden en spellingsvormen uit de 26ste eeuw bevatten.

INLEIDING

Eeuwenlang bleef de vruchtbaarheid van de mens stabiel. Pas in de loop van de twintigste eeuw werd echt duidelijk dat ook mannen steriel kunnen zijn. Hun vruchtbaarheid bleek bovendien systematisch af te nemen. Tegen het einde van de eeuw was ze zelfs met zestig percent gedaald.

Omstreeks die tijd was het zeepeil ook duidelijk meetbaar aan het stijgen, een gevolg van de industrialisering. In 1999 verdwenen de eerste eilanden van Kiribati in het stijgend oceaanwater, en niet alleen Nederland maakte zich nu grote zorgen over stormweringen en de Afsluitdijk. Decennia later werden ook delen van de Maldiven en de Kariben van de kaart geveegd. Overal waar de staatskas het toeliet, werden duizenden kilometer dijken aangelegd of verhoogd. Overal werden olieraffinaderijen, petrochemische installaties en atoomcentrales naar hoger gelegen locaties in het binnenland verhuisd, of werden in zeewatervaste sarkofagen begraven.

De mannelijke vruchtbaarheid daalde verder. Veel politici meenden echter dat een spermatozoïde minder of meer de zaak niet kon maken. Farmaceuten dachten echter aan de toekomst van hun aandeelhouders en zochten naar een oplossing. In Flanders' Fertility Valley volgden enkele bedrijven de denkpiste van genetische kruising: het agressieve karakter van het enola virus, meer bepaald de enola-gay-variante, zou gebruikt worden om de makke spermatozoïden en de produktie van hun baasjes op te peppen. Het resultaat moest superactief sperma opleveren, 'killer sperm' zoals het genoemd werd. Helaas, wat bij de proefpersonen eerst een azuurblauwe schimmel op hun neus leek, ontwikkelde zich tot een soort scrotumweefsel als van de grijsgroene meerkat, de cercopithecus aethiops, en dat was het rechtstreeks gevolg van het nieuw gen.

In militaire laboratoria van de NSA werden nog andere mogelijkheden gezien. Volgens een generaal werd voor maïs al langer GURT toegepast, 'Genetic use restriction technology', om het zaad van maïsplanten onvruchtbaar te maken – 'te ontsmetten', om het tegen insecten te beschermen, zoals het aan de landbouwers uitgelegd werd - of om met genetische wekkers bepaalde latente eigenschappen te activeren. Misschien kon een nieuwsoortig terminatorgen niet alleen de mannelijke vijanden 'ontsmetten', maar hen zelfs doden door het vrijmaken van een zwaar toxine zoals van de blauwringoktopus, en dat gewoon door het eten van een genetisch gewijzigd maïsprodukt. De geschikte 'GG-maïs' met een passende 'G-wekker' was al wat nodig was. Na cyberoorlog leek plots ook genetische oorlog een haalbare kaart.

Een ultrageheim megalabo annex vergeetgevangenis, waarvan veiligheidshalve zelfs de CIA niet van op de hoogte gesteld was, werd in hartje Amazonië ingeplant, ver van alles weg, om meerdere varianten te kweken. Bij tests waarbij gevangenen 'een potentieverhogend maïsprodukt mochten proeven', bleek een van de soorten bijzonder werkzaam: na minder dan een maand waren alle proefpersonen volledig steriel geworden. De 'heksenmaïs' met 'het Boze gen' had hen in maïski's veranderd, zoals ze sindsdien genoemd werden.

Het labo werd door de CIA ontdekt, gebombardeerd en vernield, in de overtuiging dat het om een drugslabo ging. Het stuifmeel van de heksenmaïs verspreidde zich met de wind in alle richtingen, besmette maïs en andere grassoorten, die op hun beurt rogge, tarwe en rijst besmetten, en alle mannemensen die ervan aten. Een tsunami van mannelijke onvruchtbaarheid walste over de aardbol, een tsunami die door geen enkele dijk tegengehouden kon worden. Pas maanden later drong de werkelijkheid tot iedereen door: de mens zou uitsterven.

In het belang van de naties, en ook de mensheid zelf, werden de laatste vruchtbare mannen in quarantaine geplaatst. De WHO adviseerde dat zij ondergebracht zouden worden in sterk beveiligde enklaves, omgeven door een wijde schutkring, en dat celibaat de regel zou zijn.

Kort nadien braken de dijken bij Zeebrugge en Rotterdam. Grote delen van Vlaanderen en Denemarken, en bijna gans Nederland, verdwenen onder water. De bevolking vluchtte naar hoger gelegen regionen. Brussel werd weer een Vlaamse stad en in het prille Nederduitsland verving odeklonje de aloude handelsnaam van Keuls water. De Noordzee reikte uiteindelijk tot aan het oude Brussel, dat zich tot een belangrijke Noordzeehaven ontwikkelde, het huidige Zeebrussel.

Gedreven door de vraag naar hoge dijken, en gekonditioneerd door de schaarste aan uranium, brand- en grondstoffen, ontdekten handel en nijverheid telkens weer nieuwe opportuniteiten. Spermadonoren werden echte 'pro's', die snel leerden wat hun marktwaarde was, nog voor de spermabanken hun weg naar de beurs vonden. 'Het grijze goud' werd even waardevol als vroeger het echte goud, en diverse landen legden een angstvallig bewaakte nationale reserve aan. Pro's stonden al snel hoger in aanzien dan ministers, en verdrongen de vrouw als lustobject.

Toch was het leven van de pro niet altijd rooskleurig. Er ontstond een intense illegale handel in sperma, vaak versneden met minderwaardige kwaliteit. Rovende bendes deden er alles aan om pro's te ontvoeren en tot slavenarbeid te dwingen. De gereformeerde zedenpolitie deed wat ze kon om hen te beschermen, maar de kriminele bendes werden al maar driester, en pro's waren nergens meer volledig veilig.

21 april 2525. Ergens diep in een Noorse fjord.

Rik rikketik. Tik tik...

Hildi's vingers dansten trefzeker over de toetsen van haar ouderwetse zonnelaptop.

'Verliefdheid kan iedereen overkomen', schreef ze. 'Het is een wild spel van op hol geslagen biochemische zenders en ontvangers.' Ze keek even op. Als het niet zo dierlijk aards was, zou in een transcendent fenomeen geloofd kunnen worden, dacht ze.

Rikketik...

'Vaak gaat verliefdheid gepaard met psychische en psychomotorische turbulentie die je nog het best met een rit in de roetsbaan kan vergelijken. De ene keer donder je quasi gewichtsloos en met volledige doodsverachting naar beneden, met stokkende adem en oergebrul om beurten, dan drukt het je weer neer alsof de zwaartekracht op je schouders verdubbelt.'

Hildi trok even de wenkbrauwen op. Verliefdheid. Een heerlijk gevoel, achteraf bekeken, dacht ze. De eerste keer dat ze verliefd werd, was ergens midden in de zomer langs de oevers van de Thjórs geweest, waar toen nog het allerlaatste smeltwater van de Vatnajökull stroomde. Het was liefde op het eerste gezicht geweest. Alleen met haar naam had hij vreselijk veel moeite gehad, herinnerde ze zich. Hildigunnur kon er wel mee door, hoewel Hildi wel eenvoudiger was, maar Hrothbrechtdottir, dat was net iets te veel. Hoewel het alleen dochter van Hrothbrecht betekende, voor de meesten was het echt niet gemakkelijk. En dus had ze haar achternaam maar tot Dottir vereenvoudigd, gewoon 'dochter'.

Ze kuchte en typte verder.

'In de vroege prehistorie werden verliefdheid en liefde door barden bezongen en door dichters verheerlijkt als een goddelijk geschenk. In die tijden waren verliefd worden en de liefde bedrijven natuurlijke dingen. Bij veel volkeren was dat nog lange tijd zo, tot ver in de 21ste eeuw. Hindoes verhieven vrijen ooit zelfs tot een

halfreligieuze kunst die ook akrobatische kunde vereiste, vooral bij trioootjes en kwartetten. Elders zorgden tempelhoeren mee voor de inkomsten van de priesters. Het maakte duizenden jaren lang deel uit van het alledaagse leven, het Leven.

Voor de doorsnee pro is dit in 2525 nog nauwelijks voorstelbaar. Voor een pro lijkt gewoon verliefd worden eerder op een geselende ziekte, een uitzichtloze levensbedreigende koorts. Maar ook voor een vrouw die het ongeluk heeft op een pro verliefd te worden, is het vooral kommer en kwel. Het overkomt je maar beter niet.'

Hildi zuchtte. Ze wist waarover ze schreef. Flarden weemoed dreven langs, resten van vervaagd ijl verdriet, als oude littekens die enkel nog uitgevlakte bleke lijntjes waren, maar die toch nooit helemaal zouden verdwijnen.

'De vrouw in de straat ziet de pro als een mannelijk popidool, een soort filmster die altijd lachend door het leven gaat, van feestje naar feestje trekt, en die alleen maar luxe en genoeg kent. Het is ook een publiek geheim dat de meeste onvruchtbare mannen, de maïski's, zelf wat graag een pro zouden zijn, zonder dat ze enig besef hebben van de ware gevolgen.

Zoals we nu weten, is de onvruchtbaarheid van de meeste maïski's het gevolg van een aanslag op een geheim militair projekt. Daarbij kwam een soort gen vrij dat gelijkenis vertoonde met wat in de agrarische sektor gebruikt werd, een terminatorgen. Onder het mom van hogere opbrengsten, was het aanvankelijk de maïs die opzettelijk onvruchtbaar gemaakt werd, later ook de zogenaamde triploïde oesters, en nu... de mens, ook al was het maar een ongelukje en enkel voor dé vijand bedoeld.

Wat pro's zo uniek maakt, en zeldzaam, is dat zij genen van de Neandertaler of de Denisova-mens geërfd hebben die de werking of de synergie van terminatorgenen blokkeren. Het is niets meer dan een gelukkig toeval, een speling van de natuur, maar het maakt hen niet geliefder bij maïski's. Een verliefde pro moet daarom weinig begrip verwachten van onvruchtbare mannen, laat staan hulp. En dat is waar ons bedrijf af en toe inspringt, om zwaar verliefde pro's, de werkelijke hopeloze gevallen, een klein handje te helpen, vooraleer ze voor de mensheid totaal verloren zijn.

Ook vrouwen werden door mutaties van het terminatorgen besmet. Daarom, zolang niet verzekerd kan worden dat het mannelijk

nageslacht van de pro's zelf vruchtbaar is, en het herstel van de mannelijke fertiliteit nog een verre toekomstdroom is, ...'

Hildi keek op van het scherm, dronk een slok karkadeh. Het artikel voor de Chinese serviceclub moest vandaag af, dan kon het nog weg. En de vloot kon elk ogenblik binnenlopen. Ze typte verder.

'...zolang helpen wij deze pro's een nieuwe toekomst opbouwen, en daartoe nemen we alle noodzakelijke stappen. Dat is onze morele plicht.

In de enklaves zelf leven meerdere van onze medewerkers, ondergedoken, incognito. Zij zijn onze zintuigen, onze ogen en oren, onze antennes die elke anomalie opvangen en elke stoorzender ontdekken, onze voelhorens en sensoren die op elke trilling reageren, elk teken dat op een noodsituatie bij een pro zou kunnen wijzen. Onze medewerkers onderzoeken elk geval afzonderlijk, individueel, en staan - waar nodig - de pro bij met raad en daad, zonder zichzelf in gevaar te brengen.

Wij beschermen de pro ook tegen malafide handelspraktijken, een punt waar ik persoonlijk bijzonder gevoelig voor ben. Als ik ergens een hekel aan heb...'

Nee, dacht ze. Niet persoonlijk worden. Schrappen. Terugtoets. We beschermen pro's tegen oneerlijke handelspraktijken. Punt.

'Ik waak er persoonlijk over dat de pro een humane behandeling krijgt en een leven in vrijheid kan leiden, zover hij die van anderen respecteert en niet in gevaar brengt. Enkele van mijn medewerkers vinden dat ik te weinig oog heb voor het kostenplaatje, dat ik een watje ben. Helemaal ongelijk kan ik hen niet geven. Toch ben ik van mening dat...'

Daar ga ik weer. Wie kan het in China schelen wat ik vind, of hoe dat zo gekomen is? China is gewoon een grote afnemer, en al wat telt is een goed produkt, of het van een Europese 'taai pieze' komt of niet. Het produkt van de 'grootneuzen' was overigens al geregeld in de mode, een kommercieel sukses zelfs.

'Wij danken ons sukses voor een groot deel aan het respect voor onze medewerkers, ongeacht hun ras, geaardheid of religie. Het woord werknemer maakt geen deel uit van onze bedrijfscultuur, ook niet voor diegenen die zelf geen pro zijn. Het zijn onze medewerkers. Een ongedwongen, bijna familiale sfeer, een natuurlijke omgeving en gezonde voeding staan mee borg voor een professioneel produkt van hoogste kwaliteit.

Opdat dit zo zou blijven, moeten we alert zijn. Ook onze zorg om milieu en arbeidsomstandigheden moet de inzet blijven. Zaken doe je met respect en empathie. Het is een magische mix die werkt. Oneerlijke en illegale handelspraktijken mogen op geen enkele vorm van medewerking rekenen. De veiligheid van de pro en het voortbestaan van het menselijk ras hangen ervan af...'

Was dit niet te hoogdravend? Met empathie of met een hart? Hildi keek naar buiten. Hm... Die grauwe lucht wou maar niet opentrekken... Met een h rt? Een domme spier? Het beeld was niet uit te roeien. Maar 'met een brein' klonk ook niet goed.

Rangi kwam binnen. 'We hebben visueel contact,' zei hij. 'Nog een paar mijl.'

Hildi keek hem aan en knikte. 'Eindelijk! Ik heb er niet goed van geslapen.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Jij bent veel te soft.'

'Vertel me iets nieuws!' Ze gromde. 'Denk je dat ze het zonder hulp zelf geklaard hadden? Nooit, geef maar toe. En zeker is zeker.'

'Dat is natuurlijk waar,' zei hij. 'Gelijk heb je. Geef jij nu gewoon ook eens toe dat je een softie bent. Al was het maar voor jezelf, dat is al genoeg.' Rangi glimlachte, stapte weer naar buiten. 'Niet kunnen slapen...' mompelde hij, luid genoeg opdat ze het nog kon horen.

'Hou me op de hoogte,' riep ze hem na.

Hildi leunde achterover en sloot de ogen. Ze voelde tranen komen en vocht ze terug. Het aankomen van een pro was telkens een emotioneel gebeuren, ook nu weer. Pas als je zelf iets tragisch meegemaakt had, kon je dat soort situatie op zijn juiste waarde schatten. Het was trouwens nog niet zeker dat alles helemaal goed zou aflopen. Dat moesten de labotests nog uitwijzen. Haar mensen hadden in ieder geval hun best gedaan.

Ze nipte van haar tas. Spijtig dat er altijd en overal zulke onsportieve, of ronduit oneerlijke spelers waren, zelfs gewetenloze schurken die pro's gewoon misbruiken voor het grote profijt. Dat geldt niet alleen bij pro's, natuurlijk. Misbruiken waren er door de eeuwen heen altijd geweest, en het zou ook nooit veranderen. Dat zat nu eenmaal in de aard van het mensbeestje. Zodra er geld mee gemoeid was, verdwenen blijkbaar veel positieve eigenschappen van de mens, ook een aantal eigenschappen waarvan men vroeger dacht, of beweerde, dat ze hem van het dier onderscheiden.

Hildi veerde recht en ijsbeerde rond de tafel. Te soft? Ach, Rangi was inderdaad wel nuchterder dan zij, ook al suggereerde zijn 'goddelijke' naam dat hij in de wolken leefde, maar hij besepte ook best dat zij het emotionele perfekt met het zakelijke kon combineren. Eerlijkheidshalve moest ze toegeven dat het niet altijd eenvoudig was om het zo te houden. Ach, die Rangi! Een plaagstok. Maar dat hij nog aandelen van de firma bijgekocht had, bewees duidelijk genoeg dat hij in haar softe stijl toch voldoende vertrouwen had.

Trouwens, hijzelf had mooi praten. Hij had in zijn leven alleen maar veilige plekken en gelukkige momenten gekend. Voor Fred en Mia had het er heel anders uitgezien. Wanneer waren ze in hun vizier beland? Begin april misschien, niet eerder. Eerst was Fred De Klerck gespot, en Mia Tuerlinckx niet veel later.

Hildi zuchtte diep. Deze nacht zou ze wel al beter slapen. Goed, misschien was ze inderdaad wat aan de softe kant. Et alors?

2

Maandag 2 april 2525. Enklave van Zeebrussel.

Mia Tuerlinckx trok bijna instinctief haar schouders achteruit terwijl ze de voordeur van het politiekantoor binnenstapte. De omgeving van de receptie was modern en door de kleurkeuze toch warm, en even piekfijn onderhouden als het gebouw zelf. Mia droeg haar eerste echte uniform sinds ze afgestudeerd was van de politie school, in pure wol van de Europese moeflon, een oeroud inheems schap. Synthetische vezels waren sinds de aardolie- en gastekorten in onbruik geraakt, ook omdat de weekmakers die erin verwerkt werden, nefast voor de produktie van de pro waren. Na een paar maanden actief werk zoeken voelde het aan alsof ze het eindpunt van een lange zeereis bereikt had en nu op het strand van een onbekend kontinent stond. De agent achter de balie loerde snel naar de gouden ster op haar kraag. Mia maakte zich bekend en vroeg naar kapitein Lindemans. De agent wandelde door de menu's op het overjaars tastscherm en riep de kapitein op.

Mia ging in een supermodern zeteltje zitten wachten. Blijkbaar moest 'de zeden' op geen cent zien, want het leder was van een in de eenentwintigste eeuw uitgestorven Europese bizon, de wisent. Mia had begrepen dat Suzy Lindemans de rang van kapitein had en over enkele maanden met pensioen ging. Ze moest dus bijna vijftienzeventig zijn. Haar naam riep het beeld van een fruitig maar licht zurig mens op. Dat ze het niet hoger dan kapitein geschopt had, wees erop dat ze wellicht nooit politieschool gelopen had, en 'alleen maar' over veel ervaring beschikte.

Twee minuten later stapte een getaande rosse tante in opgerolde hemdsmouwen binnen en kwam onmiddellijk in Mia's richting. Dat moest ze zijn. Ze liep erg soepel voor haar leeftijd, als een wat oudere leeuwin, een ervaren jager met grijzend bruin haar. En drie gouden sterren. Mia stond op en ging in de houding staan.

De kapitein gaf haar een hand. 'Suzy Lindemans,' zei ze. 'Noem me gerust Suzy. En doe maar gewoon. Het schoolgedoe is nu verleden tijd. We zullen nog een poosje samenwerken.'

'Jawel, kapitein, uh... Suzy.'

'Kom.' Ze opende een deur en stapte in een gang.

Zo proper en netjes de inkomhal was, zo groezelig waren de gangen. Afgebladderde verf, ondergestofte buizen, versleten vloerbedekking. Ze belandden in Suzy's kantoor, waar voor Mia een tafel met vlakscherm en klavier voorzien was. Het leek er chaotisch, maar een stofje zag je nergens. Het kenmerk van een vrouwhand?

'Ga zitten, Mia,' zei Suzy. 'Ik heb je dossier gezien. Goede studieresultaten, heel goede. Waarom bij de zedenpolitie? Met jouw profiel kan je ook speurwerk gaan doen. Geen interesse?'

'Toch wel. Maar eigenlijk droomde ik als kind al van 'de zeden'. Sommigen willen brandweerman worden, of iets met baby's doen, ik wou altijd al pro's helpen en beschermen. En als puber ging ik het ook nog als een soort morele plicht zien. Een roeping zou ik het niet noemen, of misschien toch een heel klein beetje. Maar hoe je het draait of keert, tenslotte zijn zij de toekomst, nietwaar?'

'Jawel, jawel. Zeker. En pro's beschermen... Jawel. Maar nooit je kollega's vergeten. Eerst de pro, en dan je kollega. En ook jezelf niet vergeten.' Suzy kuchte en aarzelde. 'Heb je eigenlijk al ooit een pro ontmoet of in levenden lijve gezien, Mia?'

'Alleen foto's, en op televisie. En de parade natuurlijk.'

'Ermee gesproken, bedoel ik eigenlijk.'

Mia schudde haar hoofd. Zoveel pro's liepen er niet rond. In Zeebrussel waren er niet meer dan een paar dozijn. Het juiste aantal kende ze niet. Dat was strikt geheim. Staatsbelang.

'Wel, vrijdagvoormiddag zie je dan de eerste. Pro 1226. Hij kan amper lezen of schrijven, maar weet toch best hoe belangrijk hij wel is.' Suzy grinnikte. 'Je zou hem zo bij zijn ballen pakken, als ik het zo trumps mag zeggen, en er eens flink hard in knijpen. Het is een arrogante klootzak.' Ze boog zich voorover en fluisterde: 'Of moet het tegenwoordig weer klotenzakken zijn?'

Mia staarde Suzy geschrokken aan. 'Terug klootzakken.'

'Mooi zo. Ik heb het nieuwste regeltje nog altijd niet door. Er zitten er toch meestal twee in een zak. Nee?'

'Geijkte uitdrukking, denk ik.' Mia glimlachte wat onwennig. 'Ik volg gewoon het groene boekje, kapitein.'

'Suzy!'

'Suzy...' herhaalde ze.

'Het Groene Boekje. Ha!' Suzy siste. 'Waar wachten ze op om er een knalrode kleur aan te geven? Het Rode Boekje...'

Mia aarzelde. 'Zonder regels komt er chaos, kapitein.'

'Suzy.'

Mia glimlachte zenuwachtig. 'Sorry. Suzy.'

Suzy glimlachte. 'Dat was eigenlijk een intern grapje. Maar ik ben wel heel blij dat je voor regels bent. En toch. Het hangt er wel van af wie de regels maakt. Wie patates frites als Vlaams bestempelt, hazardspel als Nederlands, en pompelmoes als een soort citroen of appelsien omschrijft, dat soort mensen maakt Frankensteins van onze taal. Hier een naadje, daar een draadje. Twee woordjes Frans, drie woordjes Engels, af en toe nog een woordje Oudhollands. Is er verdorie een mooier Nederlandstalig woord dan pompelmoes? Of pieternelleke?' Ze liep wat rood aan. 'Nee! Een gamingevent!'

Mia trok vragend een wenkbrauw op. Pompelmoezen waren de gele citrusvruchten die in Keulen grapefruit genoemd werden, maar een pieternelleke kende ze niet. Was Suzy haar gevoel voor wet en orde aan het testen, of meende ze wat ze zei? Gewoon knorrig? De eerste dag al een aanvaring met haar chef, dat wou ze in ieder geval vermijden. Ze begreep de boodschap wel: regels konden ook stroef en wereldvreemd zijn, en bestaande en ingeburgerde gebruiken ronduit vermorsen. Vermueusen.

‘De Franse é is gelukkig weer verdwenen,’ zei ze. ‘Is dat ook iets dat je dwarszat?’

Suzy leunde achterover. ‘Ja, daar zeg je nog iets. Dat was wel héél erg. Iets Engels op zijn Frans schrijven, waar haalden ze het uit? Nederlands was toch ooit een Germaanse taal? En met een marginale letter dan nog!’

‘Een marginale letter?’

‘De é. Zit toch aan de rand van een klavier. Handig zeg!’

Mia haalde haar schouders op. ‘Gelukkig mag het intussen weer gewoon met twee e’s,’ probeerde ze.

‘Gelukkig. Waar ze soms hun inspiratie halen, begrijp ik niet. Neem nu een numeriek klavier. Waarom is een telefoonklavier anders dan dat van een rekenmachine? Waarom kan dat niet hetzelfde zijn?’ Suzy glimlachte flauw en knipoogde. ‘Ach, let maar niet op mijn humeur. Ik ben gewoon een beetje nijdig omdat ik vanochtend mijn taaltaks in de bus vond. Auteursrecht! Per ongeluk een paar patentwoorden in mijn mails gebruikt!’ Ze schudde haar hoofd, grijnsde. ‘Ach, ik word een oude zaag, ik weet het. Maar al die regels zijn al zo dikwijls veranderd... Zo vaak als computersoftware. Kopen maar. Betalen maar.’

‘Je gaat binnenkort met pensioen, heb ik gehoord.’ Mia keek Suzy recht in de ogen.

‘Ik moet toegeven, diplomatisch ben je wel. Mooi zo... Ja, nog een jaar en tien maanden. En iemand moet mij opvolgen. Hebben ze dat er ook bij gezegd?’

Mia glimlachte, schudde haar hoofd. ‘Nee, dat niet.’

‘Als je interesse zou hebben: over een maand zijn er theoretische examens. Waarom doe je niet mee? Ze worden slechts om de twee jaar georganiseerd.’

‘Ik? Nu al?’

‘Waarom niet? Er zijn kandidaten die volgens mij stukken minder in hun mars hebben. Je bent beresterk in informatica en encryptie, heb ik gezien. Waarom niet meteen laten zien wat je allemaal kan?’

‘Maar ik heb helemaal geen ervaring.’

‘Daar kan aan gewerkt worden. En als het nu niet zou lukken, dan heb je...’

Mia knikte. ‘Okee. Proberen. Ik zal mijn best doen.’

‘Mooi zo. Hier, het paswoord van je pc...’ Ze gaf een geheugenchip aan Mia. ‘En dan lopen we nu even tot bij de kommandant.’

Mia had kommandant Mark De Bever al kort ontmoet op het einde van haar sollicitatieprocedure. Een vijftiger met weelderige zwarte haardos en dito snor, overduidelijk met voorouders uit het Midden-Oosten, een flinke snuif uit de genenpoel van een of andere migratiegolf. Hij was het die het finale fiat voor haar aanwerving had gegeven.

De kommandant begroette hen hartelijk, een en al glimlach, met een ‘blij weerzien, ga toch zitten, hoopte dat ze het naar haar zin zou hebben’, enzovoort. Dan keek hij hen beurtelings aan, plots heel ernstig. ‘Ik weet niet of Suzy het er al over gehad heeft?’

Mia keek vragend naar Suzy, die haar hoofd schudde.

‘Goed,’ zei De Bever. ‘Twee dingen, luitenant Tuerlinckx, iets dat met de beveiliging van de enklave te maken heeft. We hebben aanwijzingen dat er weer een bende smokkelaars in de enklave opereert, misschien zelfs dat ze een ontvoering voorbereiden. Een jaar geleden is er een zijgang van de tunnel onder de grote ring opengebroken. Die is ondertussen weer afgesloten, maar het lijkt erop dat er nog ergens een illegale doorgang is.’

‘Onder de grote ringmuur, bedoelt u?’

‘Vermoeden we. Aan de kant van de zee. Het lijkt wel heel onwaarschijnlijk, maar uitgesloten is het ook niet. Lambiotti heeft een paar maanden geleden alles nog gecontroleerd, maar niets gevonden. Ik weet het niet. Voor mij liggen alle opties nog open.’

‘Lambiotti?’

‘Peter Lambiotti is ook een luitenant,’ zei Suzy. ‘En doet ook mee aan het examen,’ zei ze zachter.

‘Illegale handel en smokkel zijn even onuitroeibaar als het oudste beroep,’ zei De Bever. ‘Sommige van die bendes zijn even inventief als wij. Ze vinden altijd wel ergens een gaatje in de beveiliging. En wij hinken er voortdurend achteraan. De schade beperken is vaak al wat wij kunnen doen, en dat moeten we dan ook zo goed mogelijk proberen.’

Mia knikte, wat onzeker.

De Bever keek haar aan. ‘Wat?’

‘Is het waar dat er enkele maanden geleden een pro verdween?’ vroeg ze.

‘Hier in Zeebrussel?’

Ze knikte. ‘Een Spanjaard? Speedy Gonzales?’

De kommandant keek naar Suzy. ‘Zie je nu wel?’ zei hij. ‘Zelfs zijn bijnaam is bekend. Dat zou vertrouwelijke informatie moeten zijn. Een pro verdwijnt spoorloos en de volgende dag is het al groot nieuws in de ganse enklave. Dat is niet gezond. Echt niet. Een pro moet zich hier veilig kunnen voelen. Dat soort berichten maakt hen maar nodeloos ongerust. En het is zelfs niet altijd waar.’ Even trok hij de wenkbrauwen op en keek naar Mia. ‘Deze keer helaas wel,’ zei hij. ‘Een pro van een andere enklave, van een uitwisselingsprogramma. Was pas de dag ervoor aangekomen. Daar moeten ze van geweten hebben, het kan niet anders.’

‘Een intern lek?’ vroeg ze.

‘Zou kunnen.’

‘Dat is wel erg. Een pro heeft recht op veiligheid, en het is bovendien in het belang van de staat. Als we dat niet kunnen...’

De kommandant keek haar aan alsof ze iets grappigs gezegd had. ‘Ha. Het staatsbelang,’ zei hij glimlachend. ‘Wel ja. Zo wordt het toch nog steeds genoemd. Niet dat je Zeebrussel een echte staat kan noemen, en ook al hoort de burgemeester het niet graag, een stadstaat is geen staat. Niet echt. Vroeger, voor de Grote Vloed, dan bestonden er hier nog echte staten. Wordt er in de politieschool niet meer over de politieke structuren van vroeger gesproken dan?’

‘Over Europa en zo?’

Hij knikte.

‘Het uiteenvallen van het Europees Rijk hoort bij de nieuwe prehistorie,’ antwoordde ze. ‘Daar wordt niet over uitgeweid. Het wordt vermeld, dat wel.’

‘En geeft Trethcarev die lessen nog altijd?’

Mia aarzelde. ‘Majoor Trethcarev? Jawel.’

De Bever lachte. ‘En wijt hij het uiteenvallen nog altijd aan het regulisme, zijn fameuze regelziekte? Regels om in naam van de vrijheid de vrijheid te beperken, zegt hij het nog altijd zo?’ Hij keek Suzy aan. ‘Dikwijls heb ik die man alleen begrepen wanneer ik een pint op had, een pint teveel.’ Hij stond op en keek naar Mia. ‘Trethcarev zou gewoon alle regels afschaffen.’

‘Oh, dat denk ik niet, kommandant’ zei Mia. Het was er spontaan uitgeflopt.

De Bever fronste zijn wenkbrauwen.

‘Met alle respect, kommandant, ik bedoel, dat denk ik echt niet. Ik had begrepen dat hij wel een ander soort regels wou, andere prioriteiten, ten behoeve van konkrete, klare en haalbare doelstellingen.’

‘Oh ja?’ De kommandant grinnikte. ‘Wel, dan is hij nu misschien toch al iets wijzer geworden. Voor ons werk hier moeten we in elk geval aannemen dat reglementen nodig zijn. Omdat er mensen zijn die uit alles munt willen slaan en aan niets anders kunnen denken. Het lijkt wel op een pathologie die al millennia lang ongeneeslijk blijkt te zijn. En d s moeten er mensen zoals wij zijn die de medemens tegen de grootste uitwassen beschermen. Akkoord, luitenant?’

Mia knikte overdreven. ‘Absoluut. Elke pro is een mogelijk doelwit en moet beschermd worden.’

‘Kommandant,’ zei Suzy snel, ‘ik moet zeggen dat ze dat echt wel al heeft laten merken.’

‘Hm. Zo mag ik het horen. Zo dan.’ Hij stond glimlachend op.

‘En het tweede punt, kommandant?’ vroeg Mia.

De kommandant keek haar aan, ging weer zitten. ‘Dank je,’ zei hij. ‘Ja, het tweede punt: een vervelende kwestie. Het intern lek. Een informatielek. Dat is misschien nog bedreigender voor de veiligheid van onze pro’s. Ik wil jou met het onderzoek belasten.’

Mia begon te blozen. Ze slikte. ‘Als er echt een lek is, zal ik het vinden,’ zei ze.

De kommandant glimlachte, bijna vrolijk.

‘Ho, meisje,’ zei Suzy. ‘Niet te hard van stapel lopen. Peter Lambiotti heeft heel wat meer ervaring, hij is er een hele poos mee bezig geweest, en hij heeft niets gevonden.’

‘Maar als er...’ Mia keek hen om beurten aan. ‘Ik zal mijn uiterste best doen, laat ik het dan zo stellen,’ zei ze snel.

‘Jij hebt wel een voordeel, denk ik, en daarom doe ik het ook: niemand verwacht dat we daar een... een nieuweling voor nemen. Nieuwe bezems keren meestal goed, en daarom dachten we aan jou. En je hebt blijkbaar een vochtig neusje.’

Mia wreef onwillekeurig onder haar neus.

‘Nee, die is droog,’ zei de kommandant. Hij grinnikte kort. ‘Ik bedoel, je hebt blijkbaar een speurneus. De chef van de politieschool vond je de geschikte persoon.’

Mia schoof even heen en weer. Ze glunderde. Dat zij haar een echt vertrouwelijke opdracht toevertrouwden, gaf haar een kik. ‘Ik wil het echt graag proberen vinden, kommandant.’

‘Goed, heel goed. Dit is uiteraard streng geheim. Je spreekt er alleen met Suzy of mij over. Met niemand anders. En ik bedoel echt niemand!’

‘Alleen met ons,’ zei Suzy. ‘Voorlopig enkel oren en ogen openhouden, daarna zien we weer een stapje verder.’

‘Loop eerst een paar weken mee in de diverse diensten,’ zei de kommandant. ‘Zie hoe alles werkt, en maak er daarna werk van. Suzy helpt je wel een eind op weg. En...’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Wel, ja, dat was het. Suzy, heb je nog even?’

Mia verliet het kantoor. ‘En, Mark?’ hoorde ze Suzy nog zacht vragen. ‘Pittige dame,’ hoorde ze hem nog terugfezelen.

*

Mia werd door Suzy rondgeleid en voorgesteld aan de collega’s van dienst. Een doolhof van gangen en kamers, die nergens aan de inkom konden tippen. Mia worstelde met al de nieuwe mensen en namen, te veel ineens. De enige man waar ze nieuwsgierig naar was, Peter Lambiotti, was er niet. Hij had de hele week nachtdienst.

Na de rondleiding kreeg ze haar uitrusting in een avondse grootwarenhuiskar: handboeien, peperspray, een gereviseerd pistool met bijhorende patronen uit de eenentwintigste eeuw, een mikrogolf- en een akoestisch pulpstool, een stungun, een pompgeweer met als hulpstukken een traangas- en kleefnetwerper, en ook nog een hoogspanningstaser.

‘Het pistool en het pompgeweer ken je,’ zei Suzy. ‘En de rest?’

‘De theorie.’

‘De handleidingen staan op de centrale computer. Rtfm.’

‘Rtfm. Natuurlijk.’ Ze had niet anders verwacht.

Ze wees naar Mia’s hals. ‘En laat je chip in orde brengen.’

Mia knikte. Vanaf dan zou de chip in haar hals een officiële erkenning als agent van de zedenpolitie bevatten. Met een kode van

de zeden op de chip kon ze echt als politievrouw optreden. Optreden! Hopelijk zou het geen saai toneelstuk worden.

De volgende dagen bracht Mia door met het ordenen en organiseren van haar nieuwe werkomgeving. Ze stouwde haar wapens netjes in de kasten die ervoor bestemd waren, las alle handleidingen na, zocht haar weg door de wirwar aan bestanden, computersystemen en toepassingen, las het personeelsreglement, artikel per artikel, tot ze er suf van werd. Ze kreeg een reeks inentingen, vulde dokumenten in, waaronder een aantal die ze tijdens de sollicitatie al een keer had ingevuld, en ging af en toe een koffie drinken met nieuwe kollega's. Het viel haar behoorlijk tegen. Het beschermen van de pro's leek al even dynamisch als internettuinieren in een virtuele tuin. Even weinig dus.

Nadat alle paperassen de nodige stempels en handtekeningen gekregen hadden, werd de chip in haar hals geaktualiseerd, en kon ze ook mee de wacht op. Dat 'wacht lopen' vooral uit wachten bestond, werd haar nu pas duidelijk. Misschien zou ze op een dag, oud en grijzend als Suzy, met pensioen gaan zonder ooit met een echte pro gesproken te hebben, tenzij dan als hun begeleider op weg naar de rechtbank, met de probleemgevallen.

Eén keer vroeg ze aan Suzy of ze wat aktiever naar het intern lek mocht zoeken, maar ze kreeg alleen te horen dat ze oren en ogen open moest houden, en geduld hebben.

3

Vrijdagochtend haalden Mia en Suzy 'Pro 1226' op in de gastensuite van zijn werkgever. Mia was blij met de afwisseling in haar werk. Volgens Suzy werd de pro in hechtenis genomen omdat hij verbaal zeer agressief geworden was toen ze hem betrapten met een onvergunde vrouw. Wie geen pro was, kwam in de gevangenis van Sint-Gillis terecht, recht tegenover de kazerne van de zedenpolitie, maar pro's werden uit veiligheidsoverwegingen meestal gewoon bij hun eigen werkgever opgesloten, die er alle belang bij had zelf een oogje in het zeil te houden. Daar konden ze

bovendien ook nog aan het werk blijven, werd geredeneerd, maar in feite was het diskriminerend.

Ze waren met een dievenwagen gekomen, een voertuig zonder tralies of ijzeren vlechtscherm, want pro's hadden een grote mond maar waren fysiek zelden gewelddadig, als ze Suzy mocht geloven. Veiligheidshalve werd toch het elektronisch stuurslot van de wagen geactiveerd, met een versleuteld bericht, maar Mia hield het niet voor uitgesloten dat de kodes ooit gekraakt zouden worden. Het Amerikaanse NSA en gelijkaardige organisaties in andere landen hadden er in het begin van de eenentwintigste eeuw een soort nationale sport van gemaakt, en sindsdien waren er op alle werelddelen evenveel nationale veiligheidskrakers als kontrakrakers, enkryptoren en dekryptoren, 'digitale slotenmakers' zoals Mia hen - en zichzelf - zag. Vaak waren het Russen, waarvan naam en faam door de VSA gemaakt werd. Volgens de NSA hadden immers zij een generatie presidenten mee gemaakt en gekraakt, en daarmee de indruk gewekt dat de kiezers zelf er weinig toe deden in hun democratie.

En de onderwereld in diverse werelddelen bleef in het domein van kraken en tegenkraken zeker niet achter, en dat was vermoedelijk ook zo in Zeebrussel. Toch achtte Mia de kans dat een opgesloten pro erin zou slagen de enklave ongemerkt te ontvluchten, als heel klein, nagenoeg onbestaande zelfs. Bij elk vergrijp werd hun foto aan de toegangssassen doorgeseind. Elke man die naar buiten wou, werd grondig gescand, aan een automatische gezichtsanalyse onderworpen, vergeleken met de gegevensbanken, en tenslotte ook nog op de ouderwetse manier met foto's vergeleken. De meeste pro's gingen dus braafjes mee naar hun proces. Slechts af en toe probeerde er zich een te verstoppen in een uithoek van de enklave en moest hij via zijn halschip gelokaliseerd worden.

Suzy moest de deur van hun wagen twee keer dichtgooien eer ze dicht bleef. De deur had drie maand geleden op de markt een trap van een opgewonden kameel gekregen en sloot sindsdien niet zo best meer. Voor een nieuwe laag verf had de sponsor dit jaar geen bijkomend budget voorzien, en dus was het wachten op een regeling met hun verzekering.

Mia's hand trilde heel even voor ze bij Pro 1226 aanklopte. Stom, vond ze. Hij zou de eerste zijn die ze in levenden lijve ontmoette. De deur ging wijd open. De pro had alleen een korte flodderbroek aan. Mia glimlachte zenuwachtig. Suzy porde zachtjes in haar zij.

'Nu al? Is het al zo laat?' vroeg hij. 'Willen jullie buiten even wachten? Ik kom meteen.'

'Haast je maar,' zei Suzy. 'Op een goede keer tref je een rechter die met het verkeerde been opgestaan is.'

Pro 1226 duwde traagjes de deur dicht.

Mia had maar een glimp opgevangen van de gastensuite, genoeg om te weten dat ze heel luxueus was, luisterrijk. Haar eigen appartement was een pak kleiner, een heel pak. Ze keek naar Suzy en zag nog net hoe die haar wenkbrauwen optrok. Dat half uur reserve nemen bleek inderdaad nodig te zijn.

Na een kwartier kwam Pro 1226 buiten. Hij droeg een paradekilt, alsof hij naar een feest ging. Mia controleerde zijn halschip om zeker te zijn dat hij wel degelijk de 1226 was. Het was inderdaad de originele chip van de zedenpolitie. Zijn gegevens klopten. Hij was zeventien, zag ze.

Mia en Suzy begeleidden hem naar de kombi.

'Gaan jullie mij met dat... vehikel... door de stad voeren?' vroeg hij. 'Wat zullen de mensen denken?'

'Daar had je eerder aan moeten denken.'

'Kijk eens naar die deur.' Hij wees naar het portier.

'Ik zie alleen een flinke deuk,' antwoordde Suzy. 'En dan?'

'Gesponsord door Evergreen, de banana professionals,' las hij luidop af van de deur. 'Hemel! Was er echt geen andere sponsor?'

'Een suggestie voor uw eigen werkgever misschien?' zei Suzy. 'Een kleine donatie aan het korps dat er alles aan doet om jullie stinkend rijk te maken en ongestoord op vakantie te laten gaan. Ons korps? Stap in, of moeten we weerspanningheid noteren?'

'Jullie weten zelfs niet hoe een rijpe banaan er uitziet,' spotte hij terwijl hij instapte. Achter zijn rug trok Suzy een grimas als van een grommende hond, geluidloos. Mia glimlachte. Dat was dan een van de pro's waar Suzy het niet op begrepen had, dat liet geen twijfel.

Mia en Suzy voerden 1226 naar het oude justitiepaleis. Mia had er nog nooit een voet binnengezet, hoewel ze er al vaak gepasseerd

was. Op een bank van de zeedijk had ze op een avond met haar enige jeugdliefde Danny naar de gekroonde koepel zitten kijken, gefascineerd door het licht van de vuurtoren in de fakkel er bovenop. 'Kijk,' had Danny gezegd terwijl hij haar omarmd hield, 'het licht gaat aan en uit volgens een morsecode. Elke vuurtoren heeft een eigen kode. ZB: Zeebrussel.' Op het einde van het schooljaar was Danny geslaagd voor het ingangsexamen bij de koopvaardij en ging hij varen. Ze hadden nog een keer innig gevrijd en daarna had ze hem nooit meer weer gezien. Achteraf bekeken had ze er geen spijt van, want aan varen had ze nare herinneringen.

Langs een achteringang reden ze het justitiepaleis binnen. Met de pro tussen hen in liepen ze eerst twee kleine diensttrappen op en belandden in de majestueuze inkomhal. Buiten verdrongen zich tientallen vrouwen om een glimp van de pro op te kunnen vangen, vrouwen van alle slag en stand. Wanneer uitlekte dat er een pro terecht stond, was er geen houden aan. Het justitiepaleis was helemaal niet aangepast aan wat op een soort rockconcert leek, of een oud filmfestival met beroemde sterren.

Hoewel Mia wel al eens foto's van het justitiepaleis gezien had, de immense zaal met al zijn marmer, de beelden van voluptueuze vrouwen en ernstige mannen, de werkelijkheid overtrof het beeld dat ze zich ervan herinnerde, ruimschoots. Ze keek omhoog naar de immense trappen. Van daarboven kon je gemakkelijk leren valschermvliegen, leek wel. De Zeebrusselse regio moest ooit wel bijzonder rijk geweest zijn, om dergelijk gigantisch gebouw te kunnen bekostigen. Wat was de bedoeling van die overdaad geweest? Het was indrukwekkend en bijna hilarisch bombastisch tegelijk. Hadden de rechters in die tijd nog een goddelijk aureool? Of nodig gehad?

In de raadszaal leverden Mia en Suzy pro 1226 af bij zijn duidelijk overvoede advocaat en gingen achterin wachten. Een man in glanzende - te heet gestreken - toga kwam binnen, gevolgd door twee fletsere kopieën.

'Het hof...'

Iedereen stond op.

Suzy neigde zich naar Mia. 'Een nieuwe rechter,' fluisterde ze. 'Tegenwoordig zijn er weer meer mannen. Ik weet niet of dat wel goed is.'

Iedereen zette zich.

'U hebt met een vrouw gevrijd,' zei de rechter.

De pro haalde zijn schouders op. 'Moet ik dat echt nog bevestigen? Dat heeft *de zeden* toch vastgesteld?'

'Hij pleit tijdelijke ontoerekeningsvatbaarheid, edelachtbare,' zei de advocaat snel.

De rechter spreidde zijn vingers even, maar keek de advocaat niet aan. Mia trok haar wenkbrauwen op. Oei. Dat zou misgaan.

'Ik was verliefd,' zei de pro.

'Dat is precies wat ik bedoelde, edelachtbare,' zei de advocaat. 'Edelachtbare, het is algemeen bekend dat de hormonale processen die optreden bij verliefdheid een vorm van redeloosheid veroorzaken. Tijdelijk uiteraard, edelachtbare, en ik spreek voor mijn cliënt als ik zeg dat het nu al over is. Hij heeft er geen last meer van, edelachtbare.'

Mia glimlachte. *Edelachtbare edelachtbare...* De uitslover!

'Verliefd, meester?' vroeg de rechter zonder hem aan te kijken. 'Op wie was uw cliënt dan wel verliefd als ik vragen mag?'

'Wel, op de dame... waarmee hij betrapt werd uiteraard, edelachtbare.'

Pro 1226 knikte enkele malen, met wijd opengesperde ogen.

'Op de dame waar hij mee betrapt werd?' De rechter keek de advocaat strak aan. 'Hij was dus niet verliefd op die andere dame aan wie hij eeuwige trouw beloofde?'

De pro veerde recht. 'De teef. Haar eigen vriendin verklikken!'

In de zaal werd ergens boe geroepen. Twee vrouwen veerden recht en begonnen elkaar uit te schelden. Pro 1226 grinnikte, glimlachte in hun richting, wuifde en stak beide armen in de hoogte, alsof hij net een doelpunt gescoord had.

De rechter greep zijn hamer en sloeg hard op zijn tafel. 'Orde! Orde!'

Het werd weer stil.

'Op wie precies was uw cliënt verliefd, meester?' vroeg de rechter koeltjes.

De advocaat deed Pro 1226 zitten en probeerde nog wat smoesjes te verkopen, maar de rechter had duidelijk reeds zijn konklusies getrokken en luisterde niet meer.

Mia onderdrukte een glimlach. Dit was onvervalst theater. Heerlijk.

‘Luister eens goed,’ zei de rechter. ‘U hebt een gelofte van kuisheid afgelegd. Geen seks zonder goedkeuring van de raad van toezichthouders. Dit is reeds uw tweede overtreding. U zou intussen al moeten beseffen dat uw gedrag laakbaar is. U brengt de toekomst van de stadstaat en van uw medemens in gevaar, om nog te zwijgen over de risico’s die u zelf loopt.’

Pro 1226 keek naar de grond, alsof hij niet wou dat zijn grijns gezien zou worden.

‘Ik beseff dat het op uw leeftijd...’ De rechter zuchtte. ‘Hoe dan ook, bij een volgende overtreding wordt u voor een jaar verbannen naar Galgeneiland...’

Door de zaal ging een golf van verbaal afgrijzen en ontreddering. Iedereen wist wat dat betekende.

‘...hoe jong u ook bent. Dan kunt u daar gaan werken, tot u voldoende blijken van rijpheid vertoont. Geestelijke rijpheid. De rest, daar twijfelt niemand aan.’

Mia glimlachte. Galgeneiland was de top van een heuvel, het vroegere Toren- en Galgenberg, het weinige dat er van de Nederlandse Veluwe restte. De pro zou er alleen mannengezichten zien, dag en nacht. Er woonde geen enkele vrouw, geen enkele. Zelfs geen gezelschapsdame mocht er aan land.

‘Denk maar eens ernstig na over uw gedrag,’ zei de rechter. ‘Volgende keer geen medelijden meer. Volgende keer krijgt u ginds tijd om er over na te denken, genoeg tijd. Wegwezen nu. U kunt gaan.’

Pro 1226 leek even uit zijn lood geslagen, maar draaide zich dan om zonder Mia en Suzy nog een blik te gunnen. Even keek hij nog bedrukt, tot hij de muur vrouwen zag die op zijn weg naar de uitgang samenstroonden. Meteen glimlachte hij weer breed en stapte door de erehaag met de zelfverzekerde, bijna keizerlijke tred en zwier van een president die zich erg belangrijk voelt.

Mia en Suzy volgden de pro op een afstand naar de deur. Daar stopte hij om handtekeningen uit te delen. Terwijl Mia en Suzy hem voorbij stapten, keek hij even op.

‘Ook een handtekening, dames?’ vroeg hij.

Mia keek even naar Suzy. Hoewel die ogenschijnlijk niet reageerde en gewoon verder stapte, leken haar ogen toch het ene dodelijk salvo na het andere af te vuren. Mia keek de pro hoofdschuddend aan. Uitdagend stak hij zijn tong uit en fladderde